

## **Перелік використаних джерел**

1. Кобзар О. Ф. Громадський контроль як форма контролю за діяльністю правоохоронних органів України / О. Ф. Кобзар // Право и политика. – 2015. – № 1. – С. 27–32.

**Едуард Синьків**

*студент магістратури юридичного факультету  
Західноукраїнського національного університету*

**Андрій Колесніков**

*доцент кафедри кримінального права і процесу,  
економічної безпеки та правоохоронної діяльності  
Західноукраїнського національного університету*

## **ПРАВОВІ ОСНОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ**

Високий рівень корупції в Україні став передумовою формування і постійного розвитку та удосконалення національної антикорупційної політики. Таке удосконалення відбувається у організаційній площині, та його змістовна реалізація є неможливою без належної правової основи.

Суб'єкти формування та реалізації державної антикорупційної політики, залежно від завдань та повноважень, можна поділити на такі групи: суб'єкти, що формують антикорупційну політику (Рахункова палата, Національна рада, РНБО України); суб'єкти, що формують та реалізують антикорупційну політику (Верховна Рада України, Президент України, Кабмін України, НАЗК); суб'єкти, що задіяні у реалізації антикорупційної політики (САП, Нацполіція України, НАБУ, НАЗК, СБУ, Національне агентство); судові органи загальної та конституційної юрисдикції; суб'єкти з повноваженнями учасника антикорупційних заходів (юридичні особи публічного та приватного права, громадські об'єднання, ЗМІ, окремі громадяни) [1, с. 142].

Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції» 2011 р. визначив корупцію як використання особою, зазначеною в частині першій ст. 4 цього закону, наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи

інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій ст. 4 цього закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей [2].

На початку 2014 р. прийняття і впровадження антикорупційного законодавства проголошено одним із пріоритетів українського уряду. Адже прогрес у виконанні взятих Україною перед ЄС зобов'язань безпосередньо впливає на долю Угоди про асоціацію, підписану главами держав ЄС та Президентом України 27 червня 2014 р. у Брюсселі.

28 квітня 2018 р. Уряд України схвалив «Державну програму щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2018–2020 роки». Законодавство усуває певний дуалізм державних органів, відповідальних за антикорупційну політику серед іншого, ліквідується посада Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики та започатковується діяльність двох незалежних антикорупційних інституцій, відповідальних за різні аспекти формування та реалізації державної антикорупційної політики, а саме:

1) Національного агентства з питань запобігання корупції (НАЗК) – центрального органу виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізацію державної антикорупційної політики;

2) Національне антикорупційне бюро України (НАБУ) – державний правоохоронний орган, на який покладається протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці;

3) Національна рада з питань антикорупційної політики (Національна рада) – здійснення системного моніторингу стану запобігання і протидії корупції в Україні, ефективності реалізації антикорупційної стратегії, заходів, що вживаються для запобігання і протидії корупції та подання Президентові пропозицій щодо поліпшення координації між суб'єктами, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії корупції. Склад Ради, як рекомендовано GRECO, має бути сформовано на паритетних засадах між владою та неурядовими організаціями [3, с. 99–106].

На сучасному рівні одне з головних місць у протидії корупції займає також принцип першочерговості забезпечення прав і свобод

людини і громадянина, що впливає з практичної необхідності правильного визначення цілей антикорупційної політики, причому вказана ціль вбачається основною в побудові антикорупційної системи в будь-якій демократичній, правовій державі.

### **Перелік використаних джерел**

1. Демянчук В.А. Адміністративно-правові засади реалізації антикорупційної політики в Україні. Дис. .. док-ра юрид.наук 12.00.07 - адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право, Дніпро, 2018. с. 492 с.

2. Про засади запобігання і протидії корупції : Закон України від 7 квіт. 2011 р. № 3206-VI. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/3206>

3. Лашкет С. Протидія корупції в Україні: сучасний стан, проблемні питання та шляхи їх врішення. *Збірник наукових праць Національної академії СБ України*. 2014. № 52. С. 99–106.

**Андрій Сороківський**

*студент магістратури юридичного факультету  
Західноукраїнського національного університету*

### **ОКРЕМІ АСПЕКТИ ЕКОНОМІЧНИХ ЗЛОЧИНІВ**

Рівень злочинності в економічній сфері є величезною загрозою національній безпеці України. Динаміка такого роду злочинності виявляє з року в рік неухильну тенденцію до зростання. Це сприяє посиленню соціально-економічних дисбалансів в країні та вимагає негайного реагування відповідних органів державної влади.

Значні прогалини в регулюванні економічних відносин, неефективність контролю за сферою державних закупівель, лобювання інтересів конкретних виробників, низька ефективність ужитих державою антикорупційних заходів і відсутність комплексної нормативно-правової бази протидії економічній злочинності призводять до неефективності спорадичних антикриміногенних заходів у вказаній сфері [4, с. 117].

Загалом, економічний злочин є протиправним діянням, яке вчиняється в сфері економіки із зловживанням влади, маючи на меті одержання економічної вигоди.

Варто виокремити такі основні ознаки економічного злочину [2]:

- характеризується зловживанням влади;
- має високу латентність;